

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/67/2022
Identifikačné číslo spisu:	3705210060
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Katarína Katková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3705210060.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobkyne W. J., narodennej C., R., zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, IČO: 36 860 654, proti žalovaným 1/ Slovenská komora exekútorov, Bratislava, Šustekova 49, IČO: 35 659 718, 2/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o určenie, že výkon exekútorského úradu trvá a o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 24C/159/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. mája 2021 sp. zn. 6Co/80/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému 1/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Žalovaný 2/ m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 15. júna 2020 č. k. 24C/159/2006-305 žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému 1/ voči žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok) a žalovanému 2/ voči žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že výkon jej exekútorského úradu trvá tak, ako o tom rozhodol minister spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 5122/1995-30/46 z 28. novembra 1995, ktorým bola vymenovaná za súdnu exekútorku do sídla v Považskej Bystrici v obvode Okresného súdu Považská Bystrica a uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ zaplatiť jej istinu vo výške 3.092.885,63 eur s úrokom z omeškania 6 % ročne zo

sumy 2.033.492,22 eur od 11. novembra 2005 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 6 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2006 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2007 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2008 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2009 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2010 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2011 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 2. januára 2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 26. mája 2015 do 26. mája 2016, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 151.349,63 eur od 27. mája 2016 do 26. mája 2017.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1, 4, čl. 35 ods. 1 ústavy, § 10 ods. 1 až 3, § 16 ods. 1 až 4, § 230 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení účinnom do 29. júla 1997 (ďalej len „Exekučný poriadok“ alebo „EP“), § 230 ods. 1, 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999, § 18a zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania podľa § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z. z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) o súlade právnych predpisov ustanovení § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení novely, realizovanej zákonom č. 280/1999 Z. z., účinnej od 9. novembra 1999, s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1, 4, čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s článkom 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

1.4. Ústavný súd na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2018 v konaní sp. zn. PL. ÚS 20/2018 rozhodol tak, že návrh súdu prvej inštancie odmietol ako zjavne neopodstatnený.

1.4.1. Z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu 28. novembra 2018 sp. zn. PL. ÚS 20/2018 vyplýva, že zákonodarcom ustanovená podmienka dosiahnutia určitého druhu a stupňa vzdelania v napadnutom ustanovení je odôvodnená verejným záujmom na riadnom výkone exekúcií exekútorom, ktorý je v pozícii orgánu verejnej moci. Táto jeho pozícia orgánu verejnej moci si vyžaduje odbornosť primeranú významu a právnym dôsledkom exekučného konania s cieľom premietnuť ju do zvýšenia profesionality pri výkone exekúcií a pri posilnení poskytnutia účinnej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov exekučného konania. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade prijatím napadnutého ustanovenia Exekučného poriadku vzniká kolízia vychádzajúca na jednej strane z požiadavky dôsledného rešpektovania princípu právnej istoty, resp. nadobudnutých práv a z nutnosti zmeny právneho poriadku, a na strane druhej požiadavka reagujúca na spoločenský vývoj zvyšovať odbornosť výkonu každého povolania vrátane exekútora. Ústavný súd konštatoval, že na základe dôvodov a skutočností, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojom návrhu, nezistil možnosť rozporu medzi napadnutou právnou úpravou a princípom právneho štátu, princípom právnej istoty a účelným obmedzovaním základných práv, t. j. základným právom na podnikanie a základným právom vlastniť majetok. Pre nedostatok ústavnej právomoci neprislúchalo ústavnému súdu posudzovať prípadnú retroaktivitu podľa relevantných hodnotiacich kritérií.

1.5. Podľa názoru súdu prvej inštancie z nesporných tvrdení žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa bola rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR vymenovaná za súdnu exekútorku s účinnosťou od 4. decembra 1995. V čase svojho vymenovania nespĺňala jeden z predpokladov, za ktorých bolo možné za exekútora vymenovať, a to, že nemala právnické vzdelanie v Slovenskej republike, ani uznaný (nostrifikovaný) diplom o vysokoškolskom právnickom vzdelaní vydaný zahraničnou vysokou školou.

1.5.1. Vymenovanie bolo možné na základe absolvovania odbornej skúšky po ukončení špecializačného štúdia, o vykonaní ktorej žalobkyňa doložila osvedčenie, čo predstavovalo výnimku z požadovaného vzdelania. Zmenou právnej úpravy účinnej od 9. novembra 1999 došlo k tomu, že táto výnimka

prakticky prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Zákon doslovne určil, že výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt.

1.5.2. Nebolo sporné, že žalobkyňa štúdium na právnickej fakulte ani nezačala. Postup žalovaných 1/, 2/ bol preto v súlade so zákonom a na ich strane v tejto súvislosti nedošlo k žiadnemu porušeniu právnej povinnosti. Žalovaný 1/ nemal povinnosť predložiť návrh na odvolanie žalobkyne ako súdnej exekútorky a žalovaný 2/ nemal povinnosť žalobkyňu z funkcie odvolať.

1.5.3. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ustanovenie § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999 obsahuje jednoznačnú a predvídateľnú úpravu zániku funkcie priamo zo zákona. Takýto spôsob zániku funkcie nevyžaduje žiadny iný právny akt typu vydania rozhodnutia.

1.5.4. Pokiaľ žalobkyňa videla rozdiel medzi pojmami exekútor a výkon exekútorského úradu, tento nebol relevantný, keďže výkon exekútorského úradu je možný len prostredníctvom exekútora a tento má spĺňať požiadavky, ktoré na neho kladie zákon.

1.5.5. Možný nesúlad § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999 s ústavou posudzoval ústavný súd, ktorého rozhodnutie bolo záväzné pre súd prvej inštancie, pričom podľa názoru ústavného súdu § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nesignalizuje skutočnosti, ktoré by po prijatí návrhu na ďalšie konanie boli spôsobilé na vyslovenie nesúladu § 230 ods. 4 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

1.5.6. Súd prvej inštancie dodal, že zmenu Exekučného poriadku, vykonanú zákonom č. 356/2003 Z. z., ktorá súvisela so vzdelaním exekútorov, riešil ústavný súd v konaní sp. zn. PL. ÚS 49/03 s iným výsledkom, pretože § 237 ods. 5, 6 Exekučného poriadku zmenil situáciu exekútorov v otázke dosiahnutia požadovaného vzdelania uložením povinnosti, ktorá nebola splniteľná v určených lehotách.

1.6. Podľa názoru súdu prvej inštancie, že na požadovanom určení (výkon exekútorského úradu trvá tak, ako o tom rozhodol minister spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 5122/1995-30/46 z 28. novembra 1995) mala žalobkyňa naliehavý právny záujem, keďže vyriešenie tejto otázky znamenalo možný základ pre uplatnenie nároku na náhradu škody.

1.7. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody predpokladal porušenie právnej povinnosti zo strany aspoň niektorého zo žalovaných 1/, 2/, ktoré nebolo zistené, preto nebol dôvod osobitne sa zaoberať uplatnenou škodou, možnosťou jej vzniku, resp. dôvodnosťou uplatnenej výšky.

1.8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CSP“). Žalovaní 1/, 2/ boli v konaní plne úspešní, nakoľko súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, preto im bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ a „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2021 č. k. 6Co/80/2020-350 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovaným 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2.1. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že z postavenia exekútora v právnom poriadku Slovenskej republiky je zrejmé, že exekútor je významnou súčasťou právneho systému zabezpečujúci, okrem iného, účinné vymożenie práva. Ide tiež o funkciu, ktorá svojou činnosťou značným spôsobom zasahuje do základných ľudských práv a slobôd občanov, napr. vlastnícke právo, nedotknuteľnosť obydľia a pod. Okrem toho je nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí súčasťou ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Riadny výkon funkcie exekútora musí byť preto garantovaný objektívnymi

predpokladmi stanovenými zákonom preto, aby mohol byť niekto do funkcie exekútora vymenovaný.

2.1.1. Predpokladom na vymenovanie občana do funkcie exekútora podľa § 10 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v znení účinnom do 29. júla 1997 bolo získanie vysokoškolského vzdelania na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike, alebo skutočnosť, že takáto osoba má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní vydaný zahraničnou vysokou školou. Zákon v ustanovení § 230 Exekučného poriadku v znení účinnom do 29. júla 1997 upravoval ako výnimku z predpokladov na vymenovanie do funkcie exekútora, keď ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b), d) a e) sa nevzťahujú na toho, kto do 18 mesiacov od účinnosti zákona ukončí odbornou skúškou špecializačné štúdium.

2.1.2. Novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 230 Exekučného poriadku o odsek 4, podľa ktorého výnimka zo vzdelania prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt.

2.1.3. Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobkyňa bola na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti SR č. 5122/1995-30/46 z 28. novembra 1995 vymenovaná za súdnu exekútorku do sídla v Považskej Bystrici. Žalobkyňa vykonala odbornú skúšku a bolo jej vydané osvedčenie o ukončení špecializovaného štúdia, na základe ktorého jej bola udelená výnimka zo vzdelania.

2.1.4. Podľa názoru žalobkyne pri novele Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 280/1999 Z. z. účinnou od 9. novembra 1999 bolo potrebné vychádzať z toho, že oprávneným subjektom, ktoré už nadobudli určité práva skôr a v súlade s platným právom, môžu vzniknúť v budúcnosti zmenou právnych pravidiel nové podmienky. Tieto nové podmienky založené lex posterior musia byť reálne splniteľné aj pri rešpektovaní práva, ktoré je nevyhnutné zahrnúť do plnenia nových predpokladov. Takýmto boli podľa žalobkyne právne predpisy upravujúce vysoké školstvo (v tom čase zákon č. 172/1990 Zb. a zákon č. 41/1994 Z. z. o vysokých školách). Žalobkyňa mala za to, že stanovené podmienky vzdelania v lehotách podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku sú nesplniteľnou podmienkou. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu PL. ÚS 49/03 z 12. apríla 1990.

2.1.5. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v súvislosti s námietkami odkázal na odôvodnenie rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 20/2018, pričom odvolací súd nemá dôvod na odklon od právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie.

2.1.6. Ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 49/03, na ktorý žalobkyňa poukázala, síce dospel k záveru o tom, že predpoklad vzdelania podľa prechodných ustanovení § 237 ods. 5 a 6 Exekučného poriadku v znení zákona č. 356/2003 Z. z. predstavoval porušenie pravidla o splniteľnosti požiadaviek nového zákona na vzdelanie exekútorov, z dôvodu ktorého tieto ustanovenia neboli v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, avšak tieto závery o nesplniteľnosti stanovených požiadaviek vzdelania nemožno vzťahovať k právnej úprave povinnosti vzdelania exekútorov stanovenej novelou č. 280/1999 Z. z. účinnou od 9. novembra 1999.

2.1.7. Záver o tom, že splniteľnosť podmienky vzdelania exekútorov podľa novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 280/1999 Z. z. je odlišná od splniteľnosti danej podmienky v zmysle novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 356/2003 Z. z. (nález PL. ÚS 49/03), vyplýva aj zo samotného rozhodnutia ústavného súdu v rozhodnutí z 28. novembra 2018 sp. zn. PL. ÚS 20/2018, pričom ústavný súd nevidel dôvod vyslovenia nesúladu namietaných ustanovení zákona s ústavou, keď odmietol návrh súdu prvej inštancie ako zjavne neopodstatnený.

2.1.8. Ústavný súd pritom konštatoval, že napadnutý § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nesignalizuje skutočnosti, ktoré by po prijatí návrhu na ďalšie konanie boli spôsobilé na vyslovenie nesúladu § 230 ods. 4 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 ods. 4 a čl. 35 ods.

1 ústavy, ako aj s čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

2.1.9. Odvolací súd poukázal aj na závery generálneho prokurátora SR, ktorý v konaní pred ústavným súdom sp. zn. PL. ÚS 49/03 porovnal právnu úpravu podľa zákona č. 280/1999 Z. z. a zákona č. 356/2003 Z. z. a uviedol, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. došlo k nepravnej retroaktivite, pretože podmienka na doplnenie vzdelania bola síce retroaktívna, ale splniteľná, pričom novela Exekučného poriadku v § 237 ods. 5 a 6 (vykonaná zákonom č. 356/2003 Z. z.) zmenila nepravú retroaktivitu na pravú retroaktivitu.

2.1.10. Odvolací súd v nadväznosti na tieto závery a právnu úpravu vzdelania na vysokých školách v čase účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z. dospel k záveru, že podmienka vzdelania podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku bola splniteľnou podmienkou.

2.1.11. Rovnako tieto závery ústavného súdu dávajú aj odpoveď na námietky žalobkyne k pôsobeniu zákona č. 280/1999 Z. z. do minulosti. Z účinkov, ktoré táto novela vyvolala pre právne vzťahy založené predchádzajúcou právnou úpravou, bolo potrebné dospieť k záveru, že išlo o retroaktívne pôsobenie v podobe nepravnej retroaktivity, ktorá nebráni zákonodarcovi, aby novou právnou úpravou vstúpil aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a menil ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) z 29. júna 2010 sp. zn. 4 Cdo 98/2010]. Námietky žalobkyne k otázke splniteľnosti podmienok vzdelania a k otázke spätnej pôsobnosti novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 280/1999 Z. z. boli preto nedôvodné.

2.2. Za nedôvodné posúdil odvolací súd aj námietky žalobkyne, že predmetnou novelizáciou nemohlo dôjsť k zániku funkcie žalobkyne ako súdneho exekútora zo zákona.

2.2.1. Odvolací súd zopakoval, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 230 Exekučného poriadku o odsek 4, podľa ktorého výnimka zo vzdelania prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt.

2.2.2. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné pripustiť taký výklad ustanovení Exekučného poriadku pripúšťajúci zánik funkcie exekútora len odvolaním ministrom spravodlivosti SR a nie aj zo zákona, keď taká možnosť jednoznačne z dotknutého ustanovenia vyplývala. Pokiaľ boli splnené podmienky stanovené hypotézou právnej normy, t. j. ak dotknutá osoba nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí, uplynutím týchto lehôt jej zanikne výkon exekútorského úradu.

2.2.3. Žalobkyni tak zanikol výkon exekútorského úradu ipso iure bez toho, aby bolo potrebné vydať nejaké rozhodnutie žalovanými 1/, 2/.

2.2.4. Žalobkyni bol zánik výkonu exekútorského úradu oznámený žalovaným 1/ dňa 26. októbra 2001 a 31. januára 2002, ako aj ďalšími prípsmi, pričom žalovaný 2/ potvrdil stanovisko žalovaného 1/ o zániku funkcie žalobkyne ako súdnej exekútorky.

2.3. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukázala aj judikáтуру Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že ochrana pred zbavením majetku v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu nie je absolútna a štát môže zbaviť niekoho majetku na základe zákona v prípade verejného záujmu, avšak pri rešpektovaní všeobecných zásad medzinárodného práva, odvolací súd mal za to, že zmena vykonaná novelou Exekučného poriadku v podmienkach na výkon funkcie nemožno subsumovať pod judikáтуру,

na ktorú sa žalobkyňa odvolávala.

2.3.1. Zmena v podmienkach vzdelania vo verejnom záujme zvýšiť kvalitu výkonu exekučnej činnosti nepredstavuje pre dotknutých exekútorov obmedzenie ich vlastníckych práv, ani obmedzenia spočívajúce v prístupe k povolaniu, keď za podmienok stanovených pre všetkých, ktorých sa právna úprava dotkla, mohli súdni exekútori po doplnení vzdelania aj naďalej pokračovať vo výkone svojho povolania. Preto aj tieto námietky žalobkyne boli nedôvodné.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/, preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“ alebo „žalobkyňa“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Poukázala na to, že odvolací súd v rozsudku zaujal nesprávny právny názor (v bodoch 7., 8., 13., 14., 15., 16., 17., 18. a 19.), pričom sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999 obsahuje jednoznačnú a predvídateľnú úpravu zániku funkcie exekútora priamo zo zákona, pričom takýto zánik funkcie nevyžaduje žiadny iný právny akt - titul vydania rozhodnutia, a že žalovaný 1/ nemal povinnosť predložiť návrh na jej odvolanie (ako súdnej exekútorky) a žalovaný 2/ nemal povinnosť ju z funkcie odvolať.

3.1.1. Nesprávnosť tohto právneho posúdenia odvolacím súdom spočíva v tom, že pre ňu ako súdnu exekútorku výkon funkcie exekútora mohol zaniknúť podľa § 16 ods. 1 Exekučného poriadku len jej smrťou, vyhlásením ju za mŕtvu alebo odvolaním, pričom ich považovala za taxatívne zákonné dôvody pre zánik funkcie exekútora.

3.1.2. Uviedla, že žalovaný 1/ jej prípisom z 31. januára 2002 č. j. 93/2002 dal na vedomie, že výkon jej exekútorského úradu zanikol podľa § 230 ods. 4 EP dňa 9. novembra 2001 a v zmysle § 17 ods. 5 Exekučného poriadku žalovaný 1/ ustanovil za náhradníka JUDr. Jaroslava Kabáča.

3.1.3. Žalovaný 2/ listom z 13. novembra 2001 č. 10479/01-512/279/E jej oznámil, že výnimku jej nemôže udeliť, a keď nezačne štúdium na právnickej fakulte a úspešne štúdium neskončí, zákon výnimku nepripúšťa.

3.1.4. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. júna 2005 sp. zn. 11S/115/04 uložil Slovenskej komore exekútorov (žalovanému 1/) povinnosť rozhodnúť o jej žiadosti z 13. marca 2002 a z 3. marca 2004, k čomu nedošlo, keďže Slovenská komora exekútorov jej oznámila listom zo 14. septembra 2005 č. SKE 1234/05, že výkon jej exekútorského úradu zanikol zo zákona.

3.1.5. Taktiež žiadala ministra spravodlivosti SR dňa 1. apríla 2005, aby rozhodol o jej odvolaní z funkcie exekútora, avšak o jej žiadosti nebolo rozhodnuté.

3.1.6. Mala za to, že bolo potrebné rozhodnutie ministra spravodlivosti SR o jej odvolaní nevyhnutné podľa § 16 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, aby sa mohla v pozícii odvolaného exekútora brániť žalobou v správnom súdnictve.

3.1.7. Podľa jej názoru výkon exekútorského úradu jej nemohol zaniknúť zo zákona, a to s poukazom na nález ústavného súdu SR PL. ÚS 49/03, z ktorého vyplýva, že § 237 ods. 5 Exekučného poriadku nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, preto toto ustanovenie bolo zrušené.

3.2. Mala za to, že jej prípad bol podobný, avšak § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nebol zrušený, hoci obdobné ustanovenie (§ 237 ods. 5 Exekučného poriadku) bolo zrušené od 1. septembra 2003.

3.3. Uviedla, že oprávneným subjektom, ktoré už nadobudli určité práva skôr a v súlade s platným právom, môžu vzniknúť v budúcnosti zmenou právnych pravidiel nové podmienky, ktorých splnenie je pre tieto subjekty nutné, ak chcú aj v zmenených právnych podmienkach zostať v pozícii oprávnených osôb. Tieto nové podmienky založené lex posterior musia byť reálne splniteľné aj pri rešpektovaní práva, ktoré je nevyhnutné zahrnúť do plnenia nových predpokladov. Takýmto právom sú všeobecne záväzné právne predpisy upravujúce vysoké školstvo v Slovenskej republike (v tom čase zákon č. 172/1990 Zb. a zákon č. 41/1994 Z. z. o vysokých školách), ktoré sa vzťahujú na prijímanie na vysokoškolské štúdium, dĺžku magisterského štúdia, možnosť, príp. nutnosť prerušenia štúdia a ďalšie okolnosti spoluurčujúce predpokladanú dĺžku štúdia. Preto „novoustanovený“ predpoklad vzdelania v lehotách podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku je nesplniteľnou podmienkou.

3.3.1. Ustanovenie § 230 ods. 4 Exekučného poriadku mení právnu situáciu ku skutočnostiam vzniknutým pred dňom jeho účinnosti i právnu situáciu exekútorov, pretože obsahuje povinnosti, ktoré nie sú splniteľné bez toho, aby sa nepoužil iný zákon (zákon č. 172/1990 Zb. a zákon č. 41/1994 Z. z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov), ktoré nedovoľujú splnenie povinností v lehotách ustanovených v § 230 ods. 4 zákona 233/1995 Z. z. Keďže došlo k porušeniu pravidla o splniteľnosti požiadaviek nového zákona na vzdelanie exekútorov, § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

3.3.2. V tejto súvislosti poukázala na porušenie zásady ochrany riadne, legálne, nadobudnutých práv, teda nemožnosti odňať niekomu jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva (PL. ÚS 16/95). Z pohľadu tzv. pravej retroaktivity je podstatou otázka ochrany nadobudnutých práv, ktoré by neskoršia právna úprava už nemala rušiť, príp. zhoršovať, ale pre budúcnosť len zlepšovať (PL. ÚS 38/99).

3.3.3. Ona doteraz nebola z funkcie exekútora odvolaná a výkon exekútorského úradu nezanikol podľa § 16 Exekučného poriadku a zo zákona nemôže zaniknúť ani výkon exekútorského úradu, ale iba na základe zákona.

3.3.4. Strata možnosti vykonávať exekučnú činnosť na základe tejto retroaktívnej zmeny právnej úpravy, znamenalo pre ňu aj obmedzenie vlastníckeho práva nad nevyhnutnú mieru a v rozpore s verejným záujmom. Bola ministrom spravodlivosti SR vymenovaná a v dobe vymenovania spĺňala všetky kvalifikačné predpoklady, bez ktorých by k vymenovaniu nebolo došlo, a tak dostala neobmedzené právo k výkonu funkcie exekútora, ktorú mohla stratiť v zmysle § 16 Exekučného poriadku.

3.4. Z § 16 Exekučného poriadku vyplýva, že výkon exekútorského úradu zaniká smrťou exekútora, vyhlásením exekútora za mŕtveho a odvolaním exekútora. Komora navrhne ministrovi odvolanie exekútora na žiadosť exekútora, ak exekútor stratí štátne občianstvo SR, ak je exekútor pozbavený rozhodnutím súdu spôsobilosti na právne úkony, ak bol exekútor právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou atď.

3.4.1. Jej exekútorský úrad nemohol zaniknúť priamo z ustanovenia § 230 ods. 4 EP, ako sa mylne súd prvej inštancie domnieva. Ústavný súd odmietol návrh súdu prvej inštancie ako zjavne neopodstatnený z procesných dôvodov a nie z meritérneho preskúmania veci (PL. ÚS 20/2018).

3.4.2. Podotkla, že v náleze ústavného súdu PL. ÚS 49/03 sú uvedené východiská k postaveniu súdneho exekútora podľa § 2 Exekučného poriadku i k právnej istote a zákazu retroaktivity, pričom v zmysle týchto záverov ústavného súdu ide v jej prípade taktiež o nepravú retroaktivitu.

3.4.3. Aj keď ústavný súd nepovažuje nepravú retroaktivitu za štandardný vstup do existujúcich právnych vzťahov (PL. ÚS SR 28/00), avšak vo svojej doterajšej judikatúre vyslovil, že zákonodarcia môže výnimočne uplatniť retroaktívne ustanovenia na úpravu nových existujúcich právnych stavov, pričom v takom prípade musí preukázať závažné dôvody všeobecného záujmu, ktoré si môžu vyžadovať

alebo odôvodniť prelomenie zásady zákazu spätnej pôsobnosti v prospech slobodnej voľby právnej úpravy zo strany zákonodarcu (PL. ÚS SR 3/00).

3.4.4. Pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti legislatívnej zmeny, ktorá má charakter nepravej retroaktivity, treba zároveň brať do úvahy, či v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu dôjde prijatím novej právnej úpravy zároveň aj k výraznému zhoršeniu doterajšej právnej pozície dotknutých osôb z hľadiska princípu ochrany legitímnych očakávaní.

3.5. EŠLP vykladá a aplikuje čl. 1 dodatkového dohovoru tak, že tento článok chráni popri existujúcom majetku aj také majetkové hodnoty vrátane právnych nárokov, o ktorých môže dotknutá osoba tvrdiť, že má aspoň legitímne očakávanie, že bude efektívne používať svoje majetkové právo (II. ÚS 389/09 a II. ÚS 91/2010).

3.5.1. Na legitímne očakávanie je nevyhnuté nazerať aj v kontexte generálneho princípu právneho štátu fixovaného v čl. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok (II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04).

3.5.2. Ochrana pred zbavením majetku v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu nie je absolútna, štát môže zbaviť niekoho majetku na základe zákona v prípade verejného záujmu, avšak pri rešpektovaní všeobecných zásad medzinárodného práva. Ide o výnimočné opatrenie, ktorého adekvátnosť posudzuje EŠLP z pohľadu: a) existencie verejného záujmu, b) spravodlivé vyrovnanie vo vzťahu k poškodeniu, c) dodržania procesných pravidiel.

3.5.3. Keďže v jej prípade žiadna náhrada z legislatívnej úpravy § 230 ods. 4 EP nevyplyva, potom jej ochrana ako fyzickej osoby je daná v zmysle čl. 20 ústavy a nemožno to ospravedlniť verejným záujmom ani vo výnimočných prípadoch (viď. Sväté kláštory v. Grécko, rozsudok EŠLP z 9. decembra 1994).

3.5.4. Právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť zaručuje čl. 35 ods. 1 ústavy každému. Voľnú úvahu zákonodarcu pri prijímaní nových zákonov nemožno chápať absolútne, jej limity treba hľadať predovšetkým v ústavných princípoch a v požiadavke chrániť ústavné hodnoty (nález PL. ÚS SR 67/07). Ďalšou požiadavkou je rešpektovanie proporcionality pri zásahoch do legálne nadobudnutých práv a legitímnych očakávaní.

3.5.5. Vychádzajúc zo zásady práva Európskej únie (ďalej len „EÚ“), nielen všeobecné sudy sú povinné z úradnej moci nepoužiť vnútroštátne právo, ktoré by podľa ich názoru odporovalo právu EÚ, pričom všeobecné sudy majú navyše povinnosť overiť si takýto právny názor predložením prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Všeobecné sudy sú povinné vylúčiť použitie takého vnútroštátneho práva ex offio, ak je nesúlady s právom EÚ. S poukazom na čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, ak všeobecný súd zistí, že napadnutý zákon nie je v súlade s ústavou SR alebo ústavným zákonom, nie je už potrebné preskúmať ich nesúlad s právom EÚ.

3.5.6. Súd prvej inštancie a odvolací súd takto nepostupovali, keď zistili, že došlo k obmedzeniu jej majetkových práv na základe § 230 ods. 4 Exekučného poriadku zákonodarcom, ktorý jej neposkytol žiadnu primeranú náhradu a bolo zasiahnuté do jej práva podnikania (čl. 35 ods. 1 ústavy), došlo k zásahu do jej právnej istoty a princípu proporcionality.

3.7. Mala za to, že zo zákona § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nemohol zaniknúť výkon exekútorského úradu, keďže nezomrela, nebola vyhlásená za mŕtvu a nebola ani odvolaná ministrom spravodlivosti.

3.8. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil alternatívne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu dovolateľky nevyjadril.

5. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, ako aj s rozsudkom súdu prvej inštancie, považuje ich za vecne správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi.

5.1. Podľa jeho názoru podané dovolanie nespĺňa zákonné podmienky ustanovené v Civilnom sporovom poriadku, nakoľko v posudzovanej veci nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, a zároveň nejde o otázku zásadného právneho významu, pri ktorej by bolo nutné posúdiť vec s ohľadom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je relevantný len subjektívny názor dovolateľa, teda čo on sám z hľadiska svojho (ne)úspechu v spore považuje za právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a ani jeho hodnotenie právneho posúdenia veci súdom.

5.2. Podstatnou otázkou, ktorú riešil súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, bolo posúdiť, či došlo k zániku funkcie súdnej exekútorky/žalobkyne zo zákona, a to s ohľadom na ustanovenie § 230 ods. 4 EP.

5.2.1. Žalobkyňa vo svojom dovolaní opätovne namietala aplikáciu § 230 ods. 4 EP, týkajúceho sa podmienok vzdelávania exekútorov a s tým súvisiaci zánik exekútorského úradu žalobkyne.

5.3. Súd prvej inštancie počas súdneho konania dospel k záveru, že pre spravodlivé posúdenie namietaného znenia § 230 ods. 4 EP je potrebné podať na ústavný súd návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z.

5.3.1. Ústavný súd uznesením z 28. novembra 2018 č. k. PL. ÚS 20/2018-12 návrh súdu prvej inštancie odmietol ako zjavne neopodstatnený, pričom však v samotnom uznesení uviedol, že ...(..)nezistil možnosť rozporu medzi napadnutou právnou úpravou a princípom právneho štátu, princípom právnej istoty a účelným obmedzovaním základných práv, t. j. základným právom na podnikanie a základným právom vlastniť majetok.(“). Ústavný súd tak vyslovil názor, že znenie § 230 ods. 4 EP nie je v rozpore s ústavou, princípmi právneho štátu a právnej istoty a nijakým spôsobom neobmedzuje základné právo podnikat' a vlastniť majetok. Súd prvej inštancie v rozhodnutí vychádzal z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu, pričom ani odvolací súd nemal dôvod na odklon od uvedeného právneho názoru.

5.3.2. Ústavný súd sa ďalej v uznesení vyjadril k § 237 ods. 5 a 6 EP, kde predovšetkým poukázal na skutočnosť, že v prípade uvedeného ustanovenia išlo o úplne inú situáciu, ako v prípade sťažovateľky/žalobkyne, nakoľko toto ustanovenie zavádzalo nesplniteľnú podmienku týkajúcu sa dosiahnutého vzdelania súdnych exekútorov a z uvedeného dôvodu boli ustanovenia § 237 ods. 5 a 6 EP posúdené ako ustanovenia, ktoré nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

5.3.3. Z uznesenia ústavného súdu z 28. novembra 2018 č. k. PL. ÚS 20/2018-12 ďalej vyplýva: ...(..)V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nesignalizuje skutočnosti, ktoré by po prijatí návrhu na ďalšie konanie boli spôsobilé na vyslovenie nesúlady § 230 ods. 4 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13, ods. 4, čl. 20 ods. 1 a ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, a vzhľadom na to návrh navrhovateľa na začatie konania o súlade právnych predpisov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.(“)...

5.3.4. Ako vyplýva z rozsudku odvolacieho súdu, k uvedenej veci sa vyjadril aj generálny prokurátor SR, ktorý v konaní pred ústavným súdom sp. zn. PL. ÚS 49/03 porovnal právnú úpravu podľa zákona č. 280/1999 Z. z. a zákona č. 356/2003 Z. z., pričom dospel k záveru, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. (§ 230 ods. 4 a 5 EP) došlo k nepravnej retroaktivite, pretože podmienka na doplnenie vzdelania bola síce retroaktívna, ale splniteľná, pričom novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 356/2003 Z. z. (§ 237 ods. 5 a 6) mení nepravú retroaktivitu na pravú

retroaktivitu.

5.3.5. Vzhľadom na uvedené možno jednoznačne prijať záver, že v prípade § 230 ods. 4 a 5 EP ide o úplne odlišnú situáciu ako to bolo v prípade § 237 ods. 5 a 6 EP, na ktorý viackrát poukázala žalobkyňa. Argumentácia žalobkyne v žalobe, v odvolaní, ako aj v dovolaní, na základe ktorej žiadala, aby súdy určili, že výkon jej exekútorského úradu trvá a zároveň si uplatňuje nárok na náhradu majetkovej škody, a ktorú opiera o protiústavnosť a retroaktívnosť znenia § 230 ods. 4 EP, tak neobstojí a nemá oporu ani v samotnom uznesení ústavného súdu, na ktorý sa napriek tomu žalobkyňa odvoláva.

5.3.6. Súd prvej a druhej inštancie sa dostatočne zaoberali napadnutým znením § 230 ods. 4 EP, pričom vo svojich rozhodnutiach dospeli k správne mu záveru, že pri zániku exekútorského úradu žalobkyne nedošlo k zásahu do jej práv, ani k porušeniu právnej povinnosti zo strany žiadneho zo žalovaných.

5.3.7. Ústavný súd ako najvyššia súdna autorita, síce odmietol návrh súdu prvej inštancie ako zjavne neopodstatnený, ale v odôvodnení svojho uznesenia sa jednoznačne vyjadril k nepravnej retroaktivite § 230 ods. 4 EP a nezistil rozpor medzi žalobkyňou napadnutou právnou úpravou a princípmi právneho štátu a právnej istoty.

5.3.8. Súd prvej inštancie (ako aj odvolací súd) sa tak vo svojich rozhodnutiach jednoznačne opreli o rozhodnutie ústavného súdu, a preto súdy oboch inštancií vec správne právne posúdili, rešpektujúc názor ústavného súdu a svoje rozhodnutia rozsiahlo a vyčerpávajúco odôvodnili.

5.3.9. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 448 CSP zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 CSP a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. V prípade dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

11. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

11.1. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o existencii, resp. neexistencii subjektívnych práv a

povinností subjektov konkrétného právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

12. Otázkou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

13. Dovolací súd aplikujúc ustanovenie § 124 CSP posudzoval dovolanie žalobkyne podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález ústavného súdu z 25. mája 2021 sp. zn. IV. ÚS 15/2021 alebo nález ústavného súdu z 9. júna 2020 sp. zn. I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že žalobkyňa sa v podstate opýtala, či k zániku výkonu exekútorského úradu pre nesplnenie podmienok podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku dochádza ex lege.

13.1. Po konštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil dovolací súd k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

14. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetom sporu je určenie, že výkon exekútorského úradu žalobkyne trvá tak, ako o tom rozhodol minister spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 5122/1995-30/46 z 28. novembra 1995, ktorým bola vymenovaná za súdnu exekútorku do sídla v Považskej Bystrici v obvode Okresného súdu Považská Bystrica a uloženia náhrady škody vo výške 3.092.885,63 eur s príslušenstvom.

15. Podľa § 10 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 8. novembra 1999 za exekútora možno vymenovať občana Slovenskej republiky, ktorý a) je spôsobilý na právne úkony, b) získal právnické vzdelanie v Slovenskej republike alebo má uznaný (nostrifikovaný) diplom o vysokoškolskom právnickom vzdelaní vydaný zahraničnou vysokou školou, c) je bezúhonný, d) vykonával právnu prax v dĺžke troch rokov, z toho najmenej jeden rok exekučnú prax, e) zložil odbornú skúšku.

15.1. Podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku ustanovenie § 10 ods. 1 písm. b), d) a e) sa nevzťahuje na toho, kto do 18 mesiacov od účinnosti tohto zákona ukončí odbornou skúškou špecializačné štúdium.

15.2. Podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999 do 31. augusta 2005 výnimka zo vzdelania udelená podľa odseku 1 prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt.

15.3. Podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 výnimka zo vzdelania udelená podľa odseku 1 prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Výkon funkcie exekútora zaniká uplynutím týchto lehôt.

16. Požiadavky zákonodarcu na vzdelanie súdneho exekútora sa v priebehu existencie inštitútu súdneho exekútora vyvíjali.

17. Podľa § 10 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 8. novembra 1999 predpokladom na výkon funkcie súdneho exekútora bolo vymenovanie, pričom osoba, ktorá požiadala o vymenovanie za súdneho exekútora, musela spĺňať zákonom taxatívne vymenované predpoklady, a to: a) spôsobilosť na právne úkony, b) právnické vzdelanie získané v Slovenskej republike alebo uznaný (nostrifikovaný) diplom o vysokoškolskom právnickom vzdelaní vydaný zahraničnou vysokou školou, c) bezúhonnosť, d) vykonávanie právnej praxe v dĺžke troch rokov, z toho najmenej jeden rok exekučnej praxe, e) zloženie odbornej skúšky.

18. V tomto období bolo možné podmienky vysokoškolského vzdelania právnického smeru nahradiť absolvovaním špecializovaného štúdia ukončeného odbornou skúškou vykonanou najneskôr osemnásť mesiacov od nadobudnutia účinnosti Exekučného poriadku (§ 230 ods. 1 Exekučného poriadku), a teda sa jednalo o výnimku z povinnosti získania vysokoškolského vzdelania.

19. Novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení zákonov v znení neskorších predpisov, boli doplnené odseky 3 a 4 § 230 Exekučného poriadku, čím došlo k zmene požiadavky zákonodarcu na vzdelanie súdneho exekútora.

20. Od pôvodnej koncepcie, podľa ktorej bolo možné vymenovať za súdneho exekútora aj osobu bez vysokoškolského právnického vzdelania (§ 230 ods. 1 EP) zákonodarca dospel k právnej úprave striktnie vyžadujúcej vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa získané v odbore právo na právnickej fakulte, keď ustanovil v § 230 ods. 4 Exekučného poriadku, že výnimka zo vzdelania udelená podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdiom na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí.

21. Z uvedeného vyplýva, že výnimka z vysokoškolského vzdelania podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku tak zanikne, pokiaľ súdny exekútor nezačne do dvoch rokov od účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z., t. j. od 9. novembra 1999 štúdiom na právnickej fakulte (bez ohľadu na miesto štúdia - buď na území Slovenskej republiky, resp. v zahraničí) a do piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí (najneskôr k 9. novembru 2006).

22. V prípade nesplnenia požiadavky zákonodarcu na vzdelanie súdneho exekútora v zmysle § 230 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku, t. j. ak súdny exekútor nezačal štúdiom na právnickej fakulte do 9. novembra 2001 a zároveň do piatich rokov toto štúdium neukončil, t. j. najneskôr k 9. novembru 2006, výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt (§ 230 ods. 4 veta druhá Exekučného poriadku).

23. Z odôvodnenia uznesenia ústavného súdu z 28. novembra 2018 sp. zn. PL. ÚS 20/2018 vyplýva: ... (,)K otázke retroaktivity sa ústavný súd už vyjadroval vo svojich predošliých rozhodnutiach týmto spôsobom: Do obsahu pojmu právny štát nesporne patrí aj zákaz retroaktivity a ochrana nadobudnutých práv za predpokladu, že nový právny predpis zhoršuje právne postavenie svojich adresátov alebo je objektívne spôsobilý zhoršiť toto postavenie. Retroaktivita zavedená právnym predpisom, ktorý by rušil, prípadne zhoršoval nadobudnuté práva, je z hľadiska právnej istoty neprípustná (napríklad nález Ústavného súdu ČSFR sp. zn. PL. ÚS 78/92, nálezy ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/99, PL. ÚS 16/95, uznesenie sp. zn. PL. ÚS 5/05).

«K znakom právneho štátu patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok. Súčasťou tejto dôvery je zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia všeobecne záväzných právnych predpisov, resp. ich častí alebo jednotlivých ustanovení. Z požiadavky právnej istoty vyplýva záver, že všeobecne záväzný právny predpis, resp. jeho ustanovenia zásadne pôsobia iba do budúcnosti. V prípade spätného pôsobenia by sa porušila požiadavka na ich všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť). Dôsledkom by bola situácia, v ktorej osoba postupujúca podľa práva by nemala žiadnu

možnosť oboznámiť sa s obsahom budúcej právnej úpravy, ktorá by jej konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za právne neúčinné alebo také, ktorým sa nedalo vyvolať účinky predpokladané takým právom, napríklad získanie určitého postavenia, funkcie alebo výhody...

Zákaz retroaktivity spočíva predovšetkým v tom, že podľa aktuálne platnej právnej normy zásadne nemožno posudzovať úkony, iné právne skutočnosti alebo právne vzťahy, ktoré sa stali alebo vznikli pred účinnosťou tejto právnej normy. Každý, kto koná podľa práva, musí mať objektívnu možnosť posúdiť to, do akej miery spĺňa predpoklady na nadobudnutie určitého postavenia, práv a povinností s tým spojených. Táto objektívna možnosť poznania zásadne nemôže byť v budúcnosti negovaná tak, že ak by táto negácia bola subjektu práva známa, neuchádzal by sa o nadobudnutie postavenia alebo práv, resp. ani by ich reálne nadobudnúť nemohol.

Z judikatúry ústavného súdu treba pripomenúť, že každý zákon by mal spĺňať požiadavky, ktoré sú vo všeobecnosti kladené na akúkoľvek zákonnú úpravu v právnom štáte, a ktoré možno odvodiť z čl. 1 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už vo veci sp. zn. PL. ÚS 15/98 uviedol, že s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka „všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem...“, a vo veci sp. zn. PL. ÚS 52/99 ústavný súd uviedol, že medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj „zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti (proporcionality)“. V náleze sp. zn. PL. ÚS 28/00 ústavný súd v súvislosti so správou majetku štátu uviedol, že zákonný príkaz pro futuro je v limite zákonnej ochrany tohto majetku. Súčasne uviedol, že využitie zákonných nástrojov na presadenie verejného záujmu (záujmu štátu) do zmluvných vzťahov vo všeobecnosti nie je vylúčené... Priame zákonné zásahy do uzavretých právnych vzťahov označil ústavný súd za porušenie princípu právnej istoty ako imanentného znaku právneho štátu.».

Pravou retroaktivitou je taký postup zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise (zákone) neuzná práva (alebo povinnosti) založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu (zákona).

Nepravá retroaktivita označuje spravidla stav, keď v dôsledku novej právnej úpravy dochádza k prekvalifikovaniu právnych skutočností, ktoré vznikli v minulosti, vždy však len od okamihu nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy. Nová právna úprava teda nevytvára žiadne právne účinky smerujúce pred deň nadobudnutia účinnosti, avšak kvalifikuje tie právne úkony, ku ktorým došlo ešte pred nadobudnutím jej účinnosti, v dôsledku čoho môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu tých právnych účinkov, ktoré boli predtým späté s ich uzavretím (PL. ÚS 38/99). O nepravú retroaktivitu ide aj v prípade, ak zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali (PL. ÚS 3/00).

K ústavnoprávnym dôsledkom pravej a nepravej retroaktivity ústavný súd vyjadril svoj právny názor korešpondujúci s právnym názorom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vo veci sp. zn. PL. ÚS 49/03, všeobecne akceptovaný aj v štandardných právnych systémoch, už v celom rade svojich rozhodnutí (okrem PL. ÚS 49/03 aj napr. PL. ÚS 17/96, PL. ÚS 38/99, PL. ÚS 3/00), ktorý nemá dôvod v súvislosti s prerokúvaným návrhom okresného súdu meniť.

Návrh generálneho prokurátora, o ktorom v tejto veci rozhodoval ústavný súd, sa dotkol aj retroaktivity v zákone č. 280/1999 Z. z., porovnávajúc ju s retroaktivitou založenou zákonom č. 356/2003 Z. z., keď sa v ňom uvádza, že kým „novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. došlo k nepravej retroaktivite, pretože podmienka na doplnenie vzdelania bola síce retroaktívna, ale splniteľná, ostatná novela Exekučného poriadku v ustanovení § 237 ods. 5 a 6 (vykonaná zákonom č. 356/2003 Z. z., pozn.) mení nepravú retroaktivitu na pravú retroaktivitu. Právna istota je tu narušená dvojnásobne, možno to nazvať retroaktivitou retroaktivity. Pri tejto skupine exekútorov ide opäť o nesplniteľnú podmienku.

Vo všeobecnosti sa nepravá retroaktivita pripúšťa, avšak existujú výnimky, ktoré ju robia neprípustnou,

najmä v prípade, ak výrazne zasahuje do legitímnych očakávaní jednotlivcov. S problematikou nepravnej retroaktivity sa možno stretnúť takmer pri každej zmene právnej úpravy, keď prijatá zmena nejakým spôsobom modifikuje existujúci stav, pričom je ťažké zabrániť tomu, aby sa existujúce práva v budúcnosti nemodifikovali. V rámci tohto procesu zmeny sa spravidla nedá ani vyhnúť zásahu do princípu dôvery osôb v právo a vzniku konfliktu ochrany verejného záujmu a ochrany dôvery v právo. V tejto súvislosti ústavný súd už vyslovil názor, že princíp právnej istoty ako komponent právneho štátu znamená, že v špecifických okolnostiach nesmie byť arbitrárna, bez adekvátneho verejného záujmu zhoršená do budúcnosti právna pozícia jednotlivca, ako aj právny názor, podľa ktorého z pohľadu prípadnej retroaktivity právnych noriem je podstatnou otázkou ochrany nadobudnutých práv, ktoré by preto neskoršia právna úprava už nemala rušiť, prípadne zhoršovať, ale „pro futuro“ len zlepšovať (PL. ÚS 38/99). Súčasne vo veci sp. zn. PL. ÚS 3/09 ústavný súd zdôraznil, že na legitímne očakávania je nevyhnutné nazerať aj v kontexte generálneho princípu právneho štátu fixovaného v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok (m. m. II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04).

Zákonodarcom ustanovená podmienka dosiahnutia určitého druhu a stupňa vzdelania v napadnutom ustanovení je odôvodnená verejným záujmom na riadnom výkone exekúcií exekútorom, ktorý je v pozícii orgánu verejnej moci. Táto jeho pozícia orgánu verejnej moci si vyžaduje odbornosť primeranú významu a právnym dôsledkom exekučného konania s cieľom premietnuť ju do zvýšenia profesionality pri výkone exekúcií a pri posilnení poskytnutia účinnej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov exekučného konania.

Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade prijatím napadnutého ustanovenia Exekučného poriadku vzniká kolízia vychádzajúca na jednej strane z požiadavky dôsledného rešpektovania princípu právnej istoty, resp. nadobudnutých práv a z nutnosti zmeny právneho poriadku, a na strane druhej požiadavka reagujúca na spoločenský vývoj zvyšovať odbornosť výkonu každého povolania vrátane exekútora.

Ústavný súd konštatuje, že na základe dôvodov a skutočností, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojom návrhu, nezistil možnosť rozporu medzi napadnutou právnou úpravou a princípom právneho štátu, princípom právnej istoty a účelným obmedzovaním základných práv, t. j. základným právom na podnikanie a základným právom vlastníť majetok.“)

24. Dovolací súd konštatuje, že Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. augusta 2005 taxatívnym spôsobom vymedzoval, kedy zaniká exekútorský úrad.

24.1. Podľa § 16 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 výkon exekútorského úradu zaniká a) smrťou exekútora, b) vyhlásením exekútora za mŕtveho, c) odvolaním exekútora.

25. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. augusta 2005 taxatívnym spôsobom vymedzoval i podmienky, za akých bolo možné exekútora odvolať, a to konkrétne v ustanovení § 16 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého komora navrhne ministrom odvolanie exekútora a) na žiadosť exekútora, b) ak exekútor stratí štátne občianstvo Slovenskej republiky, c) ak je exekútor právoplatným rozhodnutím súdu pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo obmedzený v spôsobilosti na právne úkony, d) ak bol exekútor právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou, e) na základe disciplinárneho opatrenia o zbavení výkonu exekútorského úradu, f) ak zanikne jeho poistenie zodpovednosti za škodu, g) ak si exekútor do troch mesiacov po zložení sľubu bez vážnych dôvodov neotvorí v exekútorskom úrade, do ktorého bol vymenovaný, kanceláriu a nezačne vykonávať exekučnú činnosť, h) ak súd na návrh komory rozhodol, že exekútor vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku alebo rozhodnutia orgánu štátnej zdravotnej správy alebo orgánu sociálneho zabezpečenia nie je trvale spôsobilý vykonávať exekučnú činnosť.

26. Z uvedeného vyplýva, že Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. augusta 2005 obsahoval taxatívny výpočet dôvodu zániku exekútorského úradu, a to a) smrťou exekútora, b) vyhlásením exekútora za mŕtveho, c) odvolaním exekútora (§ 16 ods. 1), d) uplynutím lehôt v prípade nesplnenia podmienky vysokoškolského vzdelania na právnickej fakulte (§ 230 ods. 4).

26.1. Dovolací súd dodáva, že o d 1. septembra 2005 došlo k precizovaniu ustanovení Exekučného poriadku, a to na základe novely Exekučného poriadku zákonom č. 341/2005 Z. z., ktorým sa slová „výkon exekútorského úradu“ vo všetkých tvaroch v celom texte Exekučného poriadku nahradili slovami „výkon funkcie exekútora“ v príslušnom tvare (vrátane § 16 ods. 1 a § 230 ods. 4 veta druhá Exekučného poriadku).

27. Dovolací súd konštatuje, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky bol povinný odvolať súdneho exekútora jedine na návrh žalovaného 1/ (Slovenskej komory exekútorov), a to za taxatívne vymedzených podmienok uvedených v § 16 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorom ale absentuje dôvod nesplnenia požiadavky zákonodarcu na vzdelanie súdneho exekútora v zmysle § 230 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku.

27.1. Z uvedeného vyplýva, že skončenie platnosti výnimky zo vzdelania predpokladaného Exekučným poriadkom na výkon exekútorského úradu, ktoré je dôvodom na zánik exekútorského úradu podľa § 230 ods. 4 veta druhá Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, nie je viazané na odvolanie exekútora, nakoľko výkon exekútorského úradu zaniká priamo zo zákona (ex lege) uplynutím lehôt uvedených v § 230 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku.

27.2. Následne po zmene ustanovení Exekučného poriadku zákonom č. 341/2005 Z. z. platí, že skončenie platnosti výnimky zo vzdelania predpokladaného Exekučným poriadkom na výkon funkcie exekútora, ktoré je dôvodom na zánik výkonu funkcie exekútora podľa § 230 ods. 4 veta druhá Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005, nie je viazané na odvolanie exekútora, nakoľko výkon funkcie exekútora zaniká priamo zo zákona (ex lege) uplynutím lehôt uvedených v § 230 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku.

28. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa bez právnického vzdelania bola rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 5122/1995-30/46 z 28. novembra 1995 vymenovaná za súdnu exekútorku do sídla v Považskej Bystrici v obvode Okresného súdu Považská Bystrica s účinnosťou od 4. decembra 1995 (č. 1. 7 spisu), pričom absolvovaním špecializovaného štúdia ukončeného odbornou skúškou dňa 6. a 7. novembra 1995 (č. 1. 8 spisu) podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku splnila výnimku z povinnosti získania vysokoškolského vzdelania.

29. Žalobkyňa po novele Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. nezačala podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku do dvoch rokov od účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z. (t. j. od 9. novembra 1999 do 9. novembra 2001) štúdium na právnickej fakulte, preto došlo ku dňu 9. novembra 2001 ex lege (zo zákona) k zániku výkonu exekútorského úradu.

30. V súvislosti s dovolacími dôvodmi žalobkyne dovolací súd dodáva, že Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. júna 2005 č. k. 11S/115/04-55, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 8. augusta 2005, okrem iných zamietol návrh navrhovateľky (W. J.) voči odporcom 1/, 2/ (Slovenskej komore exekútorov a Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti) o povinnosti vydať rozhodnutie o odvolaní navrhovateľky z funkcie exekútorky z dôvodu, že tento návrh bol neprípustný, nakoľko navrhovateľka o to odporcov 1/, 2/ nepožiadala a z tohto dôvodu nebolo možné konštatovať nečinnosť v konaní, pričom voči odporcovi 1/ (Slovenskej komore exekútorov) bol návrh nedôvodný, nakoľko nebolo v právomoci odporcu 1/ odvolať navrhovateľku.

31. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že na základe dôvodov uvedených dovolateľkou, posudzujúc jej dovolanie aj podľa obsahu (§ 124 CSP), dospel k záveru, že dovolací súd správne vec právne posúdil, ak vychádzal zo skutočnosti, že skončenie platnosti výnimky zo vzdelania

predpokladaného Exekučným poriadkom na výkon exekútorského úradu, ktoré je dôvodom na zánik exekútorského úradu podľa § 230 ods. 4 veta druhá Exekučného poriadku, nie je viazané na odvolanie exekútora, nakoľko výkon exekútorského úradu zaniká priamo zo zákona (ex lege) uplynutím lehôt uvedených v § 230 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku.

32. Pretože dovolanie dovolateľky bolo prípustné podľa § 421 písm. b) CSP, avšak nedôvodné, dovolací súd dovolanie dovolateľky v zmysle ustanovenia § 448 CSP zamietol.

33. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný, a teda na základe ustanovenia § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému 1/ však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli, a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (R 72/2018).

33.1. Dovolací súd žalovanému 2/ ako úspešnému v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.